

ALPARSLAN'IN AKINCISI

ESİRLER KALESİ

İSMAİL BİLGİN

ESİRLER KALESİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Gökçen Yüksel Karaca
Editör Arzu Demir
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Tasarım Billur Tirgil

1. Baskı Aralık 2014
Uluslararası Seri No 978-605-08-1873-4

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3751

ALPARSLAN'IN AKINCISI / 5

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2014 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KARTAL YUVASI

Gece yarısıydı, zifiri karanlıktı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Rüzgârın şiddeti gittikçe artıyordu. Fırtına yüzünden yağmur suları sağa sola savruluyordu. Büyük bir gürültüyle yıldırımlar düşüyor, bir an için her taraf aydınlanıyordu. Bu esnada yalçın kayalıklar görülüyordu.

Kayalıkların üzerine, kartal yuvasını andıran küçük bir kale yapılmıştı. Burası ulaşılması oldukça zor bir yerdi ve çok sıkı korunurdu. Kaleye askerlerden başka giren çıkan olmazdı.

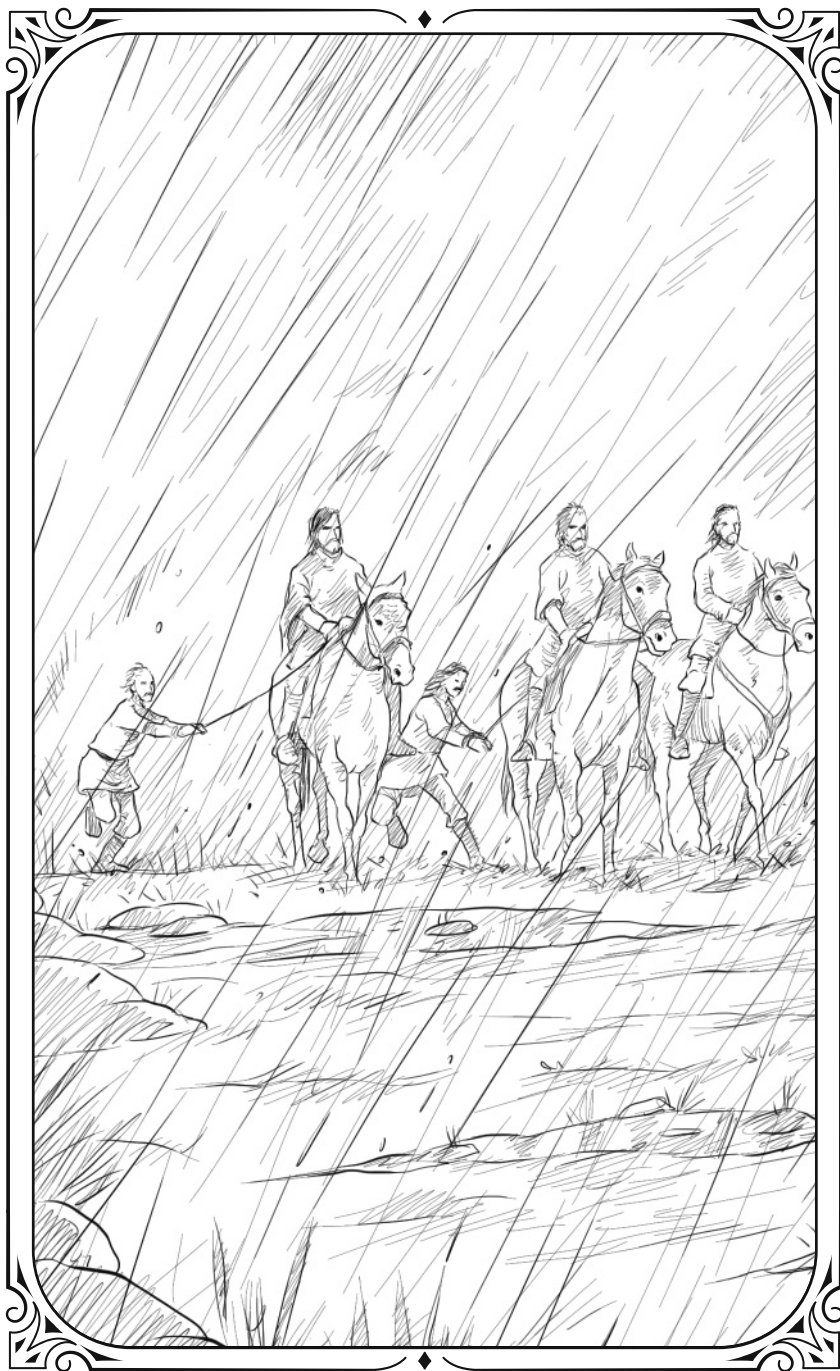
Çevredeki çiftçiler tarlalarında çalışırken bu gizemli kaleden bazı seslerin geldiğini duyuyordu. Tüylelerini diken diken eden sesler... Bazen kakhahalar atılıyordu. Sonra ürkütücü çığlıklar yankılanıyordu. Seslerin kime ait olduğu bilinmiyordu. Bu konuda birkaç kez askerlere soru sormayı denemişlerdi:

– Kaledeki sesler neyin nesidir?

– Sakın bu konuda meraklı olmayın. Başınız belaya girer, cevabını almışlardı.

O günden sonra hiçbir şey sormadılar. Ancak çok korkuyorlardı. Tarlada işlerini bitirir bitirmez oradan derhâl uzaklaşıyorlardı.

O gece karanlığın içinden üç atlı ağır ağır ilerliyordu. Rüzgâr ve yağmur yüzünden yavaş hareket ediyorlardı. Atlıların ardından iki kişi geliyordu. Kâh koşuyor kâh yerde sürünüyorlardı. Elleri sıkıca bağlanmıştı. İpler de atların eyerlerine bağlıydı. Elbiseleri yırtılan, bileklerindeki ipler yüzünden bilekleri kanayan bu iki kişinin gücü artık iyice tükenmişti. Yere düştüklerinde sürükleniyorlardı. O anda feryatları etrafı inletiyor, sesleri rüzgârın sesine karışıyordu. Ancak at üstündekilerin buna aldırdığı yoktu. Onlar bir an önce kaleye varma telaşındaydı.

Atlılardan biri sordu:

– Kaleye daha ne kadar var?

– Az kaldı.

– Esirler ölecek artık.

– Dayanırlar merak etme. Selçuklular kolay kolay ölmez!

Atlar koŖmaya baŖladı. İki esir ise çuval gibi atların arkasından sürükleniyordu. Biri, yerdeki kayalıklara çarptı. Bayılmıştı.

Atlılar kendi aralarında konuşuyorlardı:

– Kaleye yaklaŖtık.

– Bakın nehir.

– Nehir kıyısını takip edelim. Kaybolmayalım.

Hava çok kötü...

– Tamam!

Nehri takip ederek kayalıkların dibine geldiklerinde atlarından indiler. Yerde baygın yatan esirlerin bağlı olduğu ipleri eyerlerden çözdüler. AŖađıda bulunan bekçi kulübesine yürüdüler.

Bekçi hemen öne atıldı:

– Durun! Kimsiniz?

– Bizi tanımadın mı? Selçuklu esirlerini getirdik.

- Geçin.
- Kale Komutanı Zalim Palegos geldi mi?
- Hayır, henüz gelmedi.
- Neyse... Şu esirleri yukarı taşısınlar.
- Esir başına elli altın... Yüz altın alacağız desene, dedi arkadaşı.

– Elbette. Zalim Palegos verirse tabii.

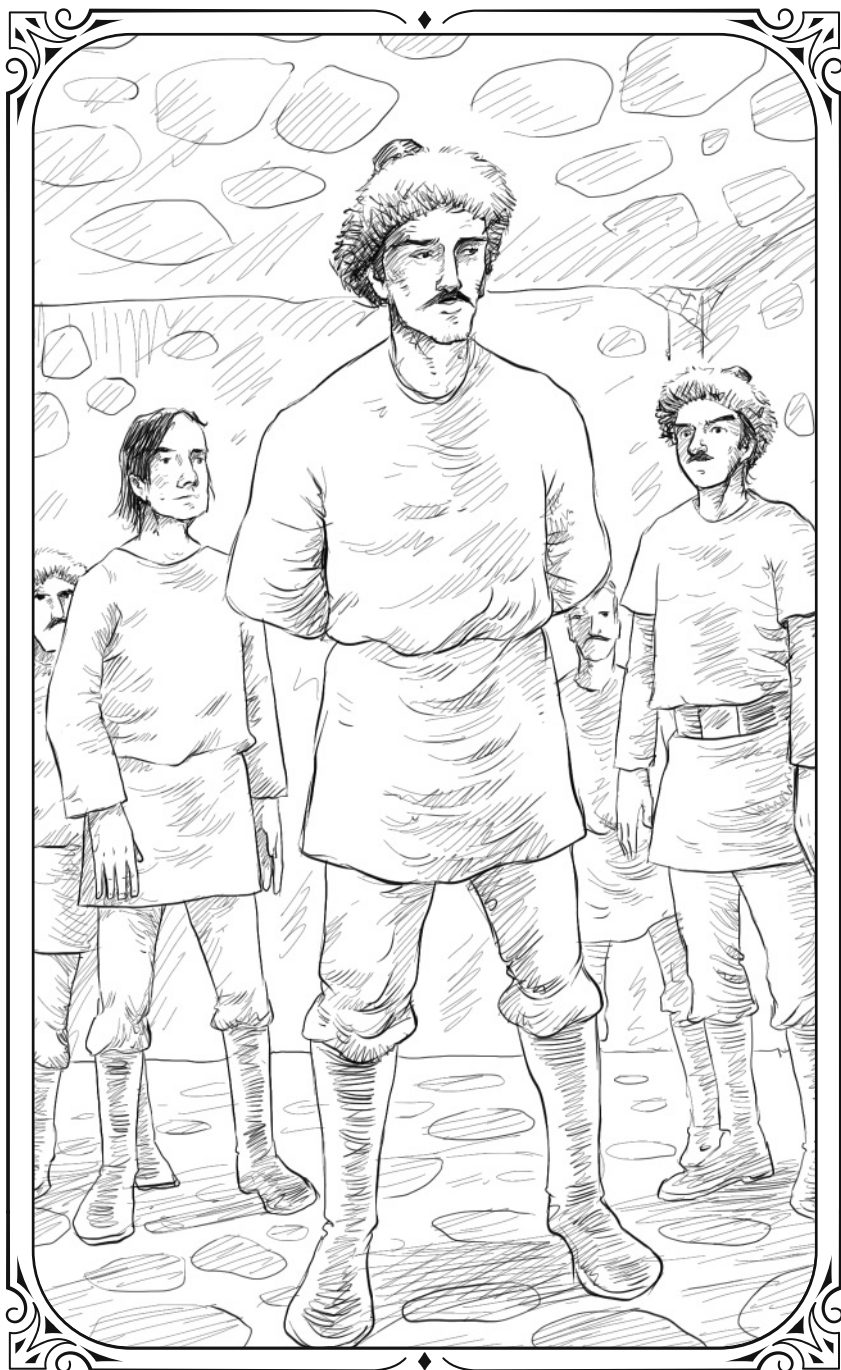
Kaledeki askerler dik merdivenlerden aşağıya indi. Yerde baygın yatan iki esiri zorlukla kaleye çıkardılar. Zindanların birine koydular. İçeride başkalarının olduğu belliydi.

Birisi konuştu:

- İki kişi daha getirdiler.
- On iki kişi olduk. Bizi kim kurtaracak?

Yeni gelen esirlerden biri soruyu duymuştu. Çenesinden incecik bir kan sızıyordu. Zorlukla konuştu:

- Alperen...
- Ne diyor bu?
- Alperen diyor.
- Alparslan'ın akıncısından söz ediyor.
- Bizi kurtarabilir mi ki?

– Sanmam. Burası Bizans sınırından epey içeride... Üstelik çok iyi korunuyor. Zalim Palegos'un bin bir hilesi var.

– Burada çürüyeceğiz desene.

– Allah büyüktür! Biz Müslümanız. Allah'tan ümidi kesmek bize yakışmaz. Nefes aldığımız sürece ümit vardır.

– İnşallah!

SULTANIN FERMANI

Sultan Alparslan, Bizans'a yolladığı elçilerin son zamanlarda neden geri gelmediğini düşünüyordu. Bu durumu öğrenmek için gönderdiği iki elçiden de haber alamamıştı. Acaba Bizanslılar, Malazgirt Zaferi'nin öcünü almak için onları öldürmüş müydü? Böyle bir kötülüğü yapabilirler miydi? Kendi kendine "Bizans'tan her şey beklenir. Lakin bu böyle sürüp gitmez. Tam on iki elçimizden haber alamıyoruz. Sağ olsaydılar mutlaka bir iz bulurduk, bir ses bir haber duyardık. Öldürülmüşlerdir." dedi.

Bu ihtimal üzerine Sultan Alparslan öfkeye kapıldı. Oturduğu tahttan ayağa kalkarak konuştu: